

Pál Dániel Levente

A NYELVFILOZÓFUS HALÁLA

A zöld pávaszemű lány tarkón lőtte
a B terminál utasellátójában,
arcra esett, sálja kicsit fojtotta,
nézte hosszú lábát, elgondolkozott,
hogy a nyelv alatti nyelv alatti nyelv
vajon micsoda.

Erről beszélt tegnap is Linzben,
A lány a második sorban ült, középen,
Vicsorgott, kiöltötte nyelvét a ppt alatt.

Éppen ott tartott, hogy a modern költészet
a nyelv alatti nyelvet hogyan sajátítja el,
ez egy folyamat, a haldoklás folyamata,
minden sokkal élesebb, majd tompább,
olyan, mint egy fejlődés utáni perc,
nincs katarzis, nincs megszentességülés,
ezek nem metafizikai fogalmak,
és akkor kirobbant a taps,
működött a könyvtárteremben a szokatlan hasonlat.

Nem kellett volna két scotchnál többet innia,
felvitte a lányt, érezte a nyelvét,
a nyelve alatti béna salakot,
a repülőúton is vele álmodott.

Nézte, ahogy ott topog
a műmárványon a két magas sarok,
a mítoszok nyelve, gondolta, a háború nyelve,
ezt értette Pound, Apollinaire nem,
de Bernhard igen, és ha most ezt le tudná írni,
már csak a megfelelő példák kellene,
és kész a félév, világirodalom.

Ha tudná, hol a tolla, felemelte a kezét,
táskája után tapogatott,
megpróbálta az árnyékát, húzni az árnyékánál fogva,
elmosolyodott, ez lehetetlen,
megkérte volna a lányt,
elindult volna a dialógus felé,
belefűjt a vérbe, buborékozott,
a megértés miatt akkor jön el,
amikor már semmit nem tud kezdeni vele,
gondolta, és miért ennyire olcsó
az utolsó gondolat.

Élet és Irodalom, 2012. május 4.